

Nr 578

Av herr **Ottosson**, om viss höjning av anslaget till företagareföreningar.

(Lika lydande med motion nr 707 i Andra kammaren)

Svenskt näringsliv står i dag inför en mångfald svårlösta problem. Huvuddelen av problemen kan sägas vara av en sådan natur att de omfattar praktiskt taget alla företag i vårt land. Man behöver bara nämna det höga kostnadsläget, den alltmer hårdnande konkurrensen utifrån samt svårigheterna att få avsättning inom EEC-området. Härutöver tillkommer dock vissa svårigheter som är typiska för den mindre företagsamheten.

Det är framför allt inom ett område som småindustrin har allt svårare att följa med i utvecklingen, nämligen marknadsföringen. Storföretagen lägger årligen ned stora belopp på marknadsföring i dess olika former. Ständigt nya reklamformer kommer till användning i företagens strävanden att få avsättning för sina produkter. Helt naturligt har ett företag med hundratal människor sysselsatta möjlighet att inom företagets ram anställa experter för denna verksamhet, något som ett litet företag i de allra flesta fall icke har ekonomiska resurser till.

Småindustrin svarar för ca 25 % av den årliga industriproduktionen i vårt land och betyder oerhört mycket för sysselsättningen inte minst i glesbygdsområdena. Skall småföretagen ha möjlighet att överleva, är det utan tvivel nödvändigt att centralt satsa på vissa funktioner som dessa företag i längden inte har råd med. Marknadsföringen framstår därvidlag som det kanske mest angelägna fält där statsmakterna kunde bistå med vissa hjälpsatser.

I detta sammanhang skall påpekas att samhället i dag de facto indirekt lämnar hjälp till de större företagens verksamhet på detta område. De experter av olika slag som storföretagen anlitar har i de flesta fall utbildats genom samhällets försorg, och storföretagen får sålunda i motsats till småföretagen del av utbildningsinsatserna. Marknadsföringsproblemen är naturligtvis störst för de småföretag som är belägna på stort avstånd från den mera betydande marknaden. I första hand bör alltså ett stöd utgå till våra nordligaste län samt vissa delar av västra Mellansverige, dvs. i huvudsak de delar av vårt land som ingår i det lokaliseringpolitiska stödområdet. En lämplig utformning av stödet vore förslagsvis att ställa medel till företagare-

föreningarnas förfogande för rådgivande och assistans åt den mindre företagsamheten inom detta område.

Mot bakgrund av vad ovan anförts hemställles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådant förslag till höjning av anslagen till företagareföreningarna att i första hand de företagareföreningar som är belägna inom det lokaliseringspolitiska stödområdet har möjlighet bedriva hjälpverksamhet för småindustrin på marknadsföringsområdet.

Stockholm den 26 januari 1968

Holge Ottosson (h)